

Hồi 59

Phùng Lai ung dung rung đùi ngâm đọc Xuân Thu trong khoang thuyền.

Một tên hải tặc bước vào rồi chằng cần phân biệt trắng đen vung tay đóp vào má Phùng Lai một bạt tai đánh "chát!" một tiếng rồi giật phăng cuốn sách Xuân Thu.

Phùng Lai tru tréo la lên:

- Mi tại sao lại ăn hiếp kẻ tư văn...

Chưa kịp dứt lời thì "bộp!" một tiếng nữa, bụng dưới bị tên cướp nện cho một đập lộn nhào trên sàn thuyền.

Mấy tên cướp chia nhau phá cánh cửa nơi khoang sau, kéo lôi mẹ con Tần thị ra ngoài.

Bọn cướp thấy tiểu thư Hương Điệp sắc nước hương trời, cười lên hô hô:

- Tuyệt quá! Hôm nay bắt được một con mái khá khúm, đem ả về nạp cho Tam Đại Vương, thế nào cũng được trọng thưởng.

Bọn cướp bề đã dọc ngang, hung hăng thành tánh còn biết gì thương hương tiếc ngọc, mặc cho mẹ con Tần thị khóc lóc kêu trời, năn nỉ lảm lời, chúng khoái trá cười lên hăng hắc, dùng giầy trói thúc hai người lại lần cả Phùng Lai, kéo xển trên khoang thuyền, xô xuống tam bản chèo trở về thuyền mình.

Tướng cướp mặt đỏ lại quát lớn:

- Thuyền gia nghe đây, những hành trang cùng tiền bạc của tên học trò này, ta thưởng tất cho các người, nhưng cấm ngặt các người không được đến quan quyền báo cáo, nghe rõ chưa ?

Chủ thuyền cùng đám trạo phu sợ bọn hải tặc Đông Hải Vương còn hơn rắn rết, đâu dám chằng tuân lời, chỉ còn cách riu riu trương buồm rời hồ huyết.

Bọn cướp biển đưa Phùng Lai và vợ con cùng lão gia tộc, tất cả bốn người thẳng xuống hầm.

Lại cắt đặt vài tên đứng bên ngoài canh phòng, mặc gia đình Phùng Lai khóc lóc thảm thương.

Chúng đem rượu ra ăn uống hò hét để tưởng thưởng công lao.

Tần thị bên dưới hầm thuyền ôm con khóc kể:

- Ác chi lắm trời ơi! Thoát vừa khỏi lưới câu quan, mừng chưa kịp no, lại rơi vào tay quân cướp ác hơn thất đức, sống sao cho được mà sống, con ơi là con!

Phùng Lai phát tay áo, giận dữ mắng vợ:

- Khóc cái gì! Chết sống có mạng, phú quý tại trời, cao lắm là một đao đứt thành hai đoạn rồi thì thôi có gì mà than trời trách đất ? Đừng láo nháo mà náo loạn ý chí ta!

Thì ra, ông còn hy vọng gặp mặt tên cướp chúa, dùng lưỡi Tô Tần thuyết phục bọn chúng để thoát khỏi đại nạn.

Thuyền lướt sóng băng độ nửa ngày sau, trời vừa sẩm tối thì thuyền tiến sát một dãy cù lao, chập chùng mồm đá nhọn lều như chọc thủng nền trời xanh lơ dưới vầng trăng khuyết, vừa lên khỏi đáy nước.

Nơi đảo này không phải là một hoang đảo, nên dọc theo bờ biển, nhà cửa san sát đèn đóm sáng ngời như sao sa.

Té ra đây là sào huyệt của bọn Đông Hải Vương, tên là Hắc Phong Đảo, trên đảo tụ tập hơn mấy mươi tên hải tặc cùng gia đình của bọn chúng đều cư ngụ sinh sống trên đảo này.

Nguyên vì thời Nam Tống, quân Kim xâm lăng bờ cõi, chiến chinh liên miên không ngớt, khiến dân chúng cơ hàn khốn khó đến đường cùng, những trai tráng mạnh khỏe đều lánh cư đến miền bể, tụ tập nhau trên đảo thành đoàn, lấy cướp bóc để làm việc mưu sinh qua cơn đói rách, cuối cùng quen nết trở thành nghề cướp chánh tông, thế ác qui tụ một ngày một lớn. Bang hải tặc Đông Hải Vương này, chính cũng trong trường hợp ấy mới vừa thành hình.

Trong Bang tổng cộng có ba vị Đại vương, đứng đầu là Thân Hải Trường Kinh Trịnh Thiên Vân.

Đầu lĩnh thứ hai tên Cửu Đầu Ngân Ngao Võ Nguyên Khánh, gã thứ ba tục danh Bắc Vĩ Quy Đào Tông Kính, mỗi Đại vương đều có riêng một bản lĩnh xuất sắc, nhờ đây mới cầm đầu đám người lang sói kia được.

Bọn cướp Đông Hải Vương lúc trước do đám Tôn Phương Cô cầm đầu, sau vì Tôn Phương Cô được Toàn Chân Giáo Chủ Vương Trùng Dương điểm hóa tính ngộ, dốc tóc nhập đạo, lấy hiệu là Tôn Bất Nhị, để lại cơ sở cho Trịnh Thiên Vân cai quản, trong vòng không đầy vài năm, số người nhập đảng càng đông, thuyền bè thêm nhiều mới trở thành bá chủ khắp bể Đông, tự xưng là Đông Hải Vương Bang.

Gia đình Phùng Lai rủi ro mạng vận xui khiến phải lọt vào tay đám giặc này, bị chúng giải về sào huyệt trên Hắc Phùng Đảo.

Tướng cướp mặt đỏ là Nhị đầu lĩnh Cửu Đầu Ngân Ngao Võ Nguyên Khánh, sau khi cho thuyền cập bến, liền chỉ huy đám hải tặc cưỡi trời cho đám người Phùng Lai và giải thẳng lên bờ, đưa về đại trại.

Phùng Lai nhìn thấy nơi giữa đại trại có cấm phòng Trung Nghĩa Đường cực kỳ hoa lệ.

Võ Nguyên Khánh ngồi xuống một trong ba chiếc giao ỷ bọc bằng da cạp được bày giữa Trung Nghĩa Đường, rồi quay sang bảo tên tiêu đầu mục:

- Mau thỉnh Đại trại chủ và Tam trại chủ đến!

Khoảnh khắc sau, từ sau tấm bình phong bước ra hai gã đại hán vạm vỡ ớt dầu là đại đầu lĩnh Thôn Hải Trương Kinh Trinh Thiên Vân, mặt như giấy vàng, đầu cạp, hàm én, hiện lên nét oai vũ khí khái của con người có căn bản võ công, gã đi sau là đầu lĩnh thứ ba Bát Vỹ Quy Đào Tông Kĩnh, mặt đen, mày rậm, da đen như than hầm.

Võ Nguyên Khánh chờ hai người yên vị xong liền quát bảo một tên đầu mục đứng hầu gần đây:

- Giải tên học trò khó ấy ra đây!

Phùng Lai thấy ba tên Đại Vương người nào cũng sát khí đằng đằng, lúc đầu hơi khiếp, nhưng sau nghĩ lại phúc họa đều bởi số mệnh dù sợ cũng chẳng ích gì, nên cố gượng lấy lại can đảm la lớn:

- Đại Vương sao chẳng trọng kẻ sĩ lại mặc tình hành hạ kẻ tư văn như vậy, làm sao mà thành đại sự nghiệp cho được ?

Ba vị Đại Vương thấy chàng ăn nói khùng khịu, lớn lối ngông cuồng đều cất tiếng cười lên ha hả.

Trinh Thiên Vân ôm bụng cười một lúc khá lâu mới quay sang nói với Võ Nguyên Khánh:

- Này hiền đệ, không ngờ tên học trò khùng này lại có chút khí phách đấy!

Y hát hàm bảo Phùng Lai:

- Mi khai rõ tên họ cho lão gia nghe thử xem!

Phùng Lai đem tên họ mình xưng ra, vừa định đem chuyện mình bị tham quan Ngõa Tế Dân hãm hại, đến phải bỏ xứ lìa quê, thuật lại cho chúng biết thì Trinh Thiên Vân đã xì một tiếng và quát:

- Câm mồm! Trên đời đáng ghét nhất là hạng đọc sách, như chúng ta gặp kẻ nào đọc sách thì nhất định giết chết chẳng hề dung mạng, để trừ hại cho thiên hạ!

Phùng Lai trợn mắt mạnh dạn đáp:

- Đại Vương, những lời của ngài chẳng có đạo lý gì hết!

Trinh Thiên Vân cười nhạt nói:

- Đạo lý ư ? Có chứ, thử nhìn khắp thiên hạ từ xưa đến nay bao nhiêu kẻ quan lại mãi quốc gian manh, tàn hại dân lành, có tên nào chẳng phải là kẻ đọc sách xuất thân đâu ?

Như Lý Tư cũng là tên đọc sách, lại bày cho Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn kẻ sĩ, vô đạo tàn ác, đây là một tử dụ thứ nhất và gần đây bồn trào của chúng ta những tay gian thần: Trà Đồng Quán, Vương Bỗ, Trương Bang Xương, Tần Cối, loại râu vây, cộp xé ấy, tên nào chẳng Kinh luân đầy bụng, thế mà chúng chiếm được ngôi sang cả giữa triều đình, ngôi trên mồ hôi nước mắt của dân đen lại đang tâm phản bội tổ quốc sát hại trung lương, đưa nước nhà vào thảm họa của ngoại xâm, thì thử hỏi xem hạng người đọc sách có đáng chết hay không ?

Phùng Lai cười dài nói:

- Lời của Đại Vương sai nhiều quá Văn sinh xin hỏi ngài một câu: Nhạc Nguyên Soái của tiên trào cả phá quân Kim, có phải là người đọc sách hay chẳng ?

Lời nói của Phùng Lai bắt lại khiến ba tên cướp chúa cứng họng chẳng thể đáp cho suông.

Giây lâu sau Võ Nguyên Khánh mới lớn tiếng quát:

- Mốc xì! Nhạc Võ Mục là một vị anh hùng hào kiệt trung nghĩa vô song đâu có phải là hạng người đọc sách mục như mi, đừng nói bá láp bắt quàng!

- Nếu Nhạc Võ Mục không phải là người đọc sách thì làm sao biết cách dụng binh thư như thần, mấy lần đại phá quân Kim được chớ ?

Nếu ông chẳng có danh tài thì làm sao viết được những bài văn từ "Mãn Hồng Hồng", "Ngũ Nhạc Minh" lưu loát hào hùng như thế ấy được ?

Chẳng lẽ anh hùng hào kiệt chỉ biết đánh nhau như điên chẳng cần dụng kế hay sao ?

Ba gã Đại Vương đều câm miệng như hến, không sao đáp cho trôi!

Bắc Vĩ Quy Đào Tông Kinh đưa mắt nhìn mẹ con Tần thị một cái, rồi chỉ tay về phía Hương Điệp hỏi Phùng Lai:

- Nàng con gái kia tên họ gì ? Là con gái người phải không ?

Phùng Lai thềm rùng mình e sợ, chàng bèn đem chuyện gia đình bốn mạng người vì bị Ngõa Tri Phủ ép duyên đến phải bỏ nhà lưu vong ra sao, nhất nhất thuật lại cho mọi người nghe.

Đào Tông Kinh nghe xong cười ha hả một hồi rồi nói:

- Thằng học trò khùng kia, như vậy mới đúng là câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!" mi chẳng chịu gả con gái cưng cho con trai quan phủ, lại đưa nhau chạy trốn trên biển, lọt vào tay ta.

Vừa vặn ta chưa có vợ, có phải là duyên trời đặt để không ? Mi gả con gái cho ta vậy! Gia đình người hãy trú ngụ nơi Hắc Phong đảo này, cần chi phải đến

Giang Nam tìm Bình Mã Chỉ Huy Sứ làm gì cho tổn công mà còn nguy hiểm đến tính mạng nữa là khác.

Vợ chồng Phùng Lai nghe xong, hai người đều nhìn nhau thất sắc kinh hoàng.

Vì hai vợ chồng chỉ có đứa con gái duy nhất ấy, thường hy vọng con gái mình mai sau tìm được người chồng văn thể phong lưu như Tư Mã Tương Như, hạng nhân vật xuất chúng như thế ấy mới thỏa lòng.

Ông thà chịu chết chứ chẳng gả con cho con trai Ngõa Tri Phủ cũng chính vì lẽ đó, ngờ đâu trăm phương ngàn kế thoát khỏi hang hùm, lại rơi vào hổ huyết của đám cướp bể này ?

Cái gã Đại vương đen như cục than đá kia lại đèo bồng cưới con gái mình khiến Phùng Lai giận đến cơ hồ muốn ngất đi được, nhưng cố dằn con nóng đáp:

- Tiểu nữ tư chất yếu đuối đại khờ đâu dám trèo đèo chúc cả, xin Đại vương miễn cho!

Đào Tông Kinh không thèm đáp mà lại quát nạt:

- Chẳng nói lời thôi gì cả! Bốn người bị ta bắt được, thì bốn Đại vương muốn thế nào phải y theo thế ấy, ai nói cùng mi cái gì chúc cả chúc bé, trèo đèo với chẳng trèo đèo! Bậy đâu! Hãy chuẩn bị lễ động phòng, bày tiệc hiệp cẩn cho Tam lão gia!

Phùng Lai cả giận, trước mắt cảm thấy tối sầm ngã nhào xuống đất ngất mê mang tại chỗ!

Phùng Hương Điệp nghe tên cướp mặt đen định ép duyên mình làm vợ, giận thẹn mười phần, nàng vì hai tay bị trói quặt ra sau chẳng thể cự quậy gì được, do một tên lâu la dẫn đi.

Trong lúc thẹn giận quá mức, nàng quên cả sợ hãi, rồi chẳng biết do đâu dâng lên một luồng dũng khí, thỉnh linh nhẹ đôi hàm răng nhỏ rúc như ngọn đuốc, tấp mạnh vào cần cổ tên lâu la, khiến tên nọ đau quá rống lên một tiếng "ói cha!" buông cả mối dây đang giữ trong tay.

Phùng Hương Điệp thừa cơ hội lách mình vượt chạy, đâm sầm chiếc đầu vào cột đá nơi Trung Nghĩa Đường định tự sát.

Một tên đầu mục đứng gần bên chiếc trụ thấy thế, vội vàng vọt người ra trước, ấn cây cột, vung tay định ôm Hương Điệp lại, ngờ đâu chiếc đầu của Hương Điệp vừa vặn tông vào bụng dưới của gã, khiến gã không sao tự chủ được phải thối lui ra sau, lưng đụng chạm mạnh vào trụ đá đau thấu trời xanh đất đỏ, kêu lên một tiếng "ái cha!" rồi té ngổ trên mặt đất.

Hương Điệp vì dùng sức quá mạnh, cũng không sao đứng vững được té chúi nhủi vào trong lòng của gã đầu mục kia.

Mọi người thấy cuộc diện biến đổi đột ngột không khỏi la hoảng lên động cả sảnh đường.

Tên tiểu đầu mục có lẽ vì sợ Hương Điệp liều mạng nữa nên ôm nàng chặt cứng.

Hương Điệp cố sức vùng vẫy để thoát ra, hai người quỵện nhau thành một cặp lăn tròn trên mặt đất.

Đào Tông Kính cười lên hiểm ác, đứng phắt dậy, mắt tóe hung quang rút phăng thanh ngư lân đao phía sau lưng ra kêu "xoảng!" một tiếng, đến sát chỗ hai người đang xà nẹo nhau rồi chằng cần hỏi han, ánh đao lấp lóe vung lên, đánh "xoạc!" một cái, tức thì chiếc thủ cấp của tên đầu mục nọ, đã văng ra xa khỏi mình y trên bảy tám thước, máu bắn tung toé khắp nơi.

Phùng Hương Điệp rú lên một tiếng hãi hùng, rồi ngất xỉu tại chỗ!

Thì ra trong ba Đại Vương, Bác Vĩ Quy Đào Tông Kính là một tên tham dâm hiếu sắc, tánh tình hết sức tàn nhẫn, hơi giận một chút là đã giết người, thậm chí hấn mổ bụng lóc da người sống là chuyện bình thường như cơm bữa. Y thấy tên tiểu đầu mục ôm cứng Phùng Hương Điệp lòng ghen không khỏi nổi dậy, bèn vung đao chém phăng thủ cấp tiểu đầu mục một cách oan uổng.

Hai tên đầu mục đứng bên cạnh thấy thế hoảng hốt la lên:

- Trời ơi!

Tiếng kêu không mấy gì quan hệ, nhưng vô tình đã làm Đào Tông Kính càng nổi giận hơn thêm, y bèn xoay người lại quát hai tên đầu mục:

- Tam Đại Vương muốn chém đầu thằng nào là cứ chém, bọn mi dám mở miệng kêu la hả!

Hai tên đầu mục vội quì ngay xuống vấp đầu vái như té sao.

Đào Tông Kính chẳng cần phân hơn thiệt cứ một đao là hót phăng chiếc đầu mỗi tên, văng lông lóc trên mặt đất.

Tần thị và lão gia tộc Phúc Toàn thấy bọn giặc cướp hung tàn như thế hai người kinh khiếp rụng rời cả chân tay, xỉu nhào xuống đất.